

jeg, det er bedre, at man istedetfor denne Vicepolitidirekteur tager en Inspektør mere, hvorved vil opnaaes, at man kan fordele Forretningerne bedre, kan faae de enkelte Grene mere adskilte og deres Bestyrelse dygtigere udført. I de Tilfælde, hvor der virkelig behøves en Erstatning for den egentlige Politidirekteur i hans Forsald, maa man gaae den Vej, som ogsaa er antydet af den ærede Landssthingsmand selv; man maa konstituere, og har man uddannet dygtige Politiiinspektører, saa vil man blandt dem kunne søge den, der er nærmest til at konstitueres. Vil man beholde Vicepolitidirektøren, troer jeg allsaa ikke, at man skal søge at give ham en meget bestemt Stilling; men det Retteste troer jeg vilde være at lade ham gaae heelt ud og forstærke Kræfterne paa et andet Punkt i Politibestyrelsen.

Justitsministeren: Det Spørgsmaal, om Lovudkastet tilfredsstiller den Fordring, at det opstiller Grundtrækkene for Politiets Omorganisation, vil, troer jeg, af de Forskjellige blive besvaret paa høist forskjellig Maade; det er Noget, som allerede ligger i det meget usikre og elastiske Begreb om Grundtræk; Spørgsmaalet er, om man skal udhæve dem noget tydeligere eller noget mindre tydeligt. Det er dog ikke alene denne Omstændighed, som gjør det, men ogsaa — det vil man dog fra alle Sider være enig i — at i Hovedsagen maa dog Ordningen af Politiet, forsaavidt det Indre af samme angaaer, være en Gjenstand, der alene kan reguleres af administrativt Vej, og netop disse to Momenter i deres Forbindelse gjøre, at jeg holder mig forbisstet om, at neppe Mange ville være enige om, hvorvidt man med Hensyn til Angivelsen af Grundtrækkene har truffet det Rette eller ikke. Naar man fremspører Anke over, at Lovudkastet ikke har givet tilstrækkelige Grundtræk, og derpaa støtter Erindringer, som gaae ud paa, at man skulde have overført Noget fra Regulativet til Lovudkastet, saa troer jeg, man overseer, at der virkelig med Hensyn til Hensigtsmæssigheden af den Ordning, der finder Sted gennem Regulativet, haves en særdeles stor Betryggelse. Regulativet udsærbiges nemlig vel af Justitsministeren, men kun efter foregaaende Forhandling med Kommunalbesty-

relsen, og man har deri en stor Betryggelse for, at der ikke i Regulativet bliver indført Forskrifter, som i sig selv maae ansees for at være uheldige. Man har ogsaa ved denne Ordning Betryggelse i en anden Henseende; thi ved ikke i Lovudkastet at optage for Meget af, hvad der ikke er ganske fornødent, kommer man ikke til at staa Noget saaledes fast, at man vil have ondt ved igjen at slippe bort deraf, fordi man dog ikke med Hensyn til saadanne Forhold til enhver given Tid, hvor der kunde gjøres Krav paa Forandringer, vil sætte det store Lovgivningsmaskineri paant i Bevægelse. Jeg troer, at Nødværigheden af, hvad jeg har anført, næsten vil kunne finde en Bestyrkelse i, hvad der af den ærede Landssthingsmand, som først havde Ordet, (Bloug) blev omtalt som Noget, der efter hans Formening skulde vise, at man ikke havde givet Grundtræk nok. Han bemærkede, at der var anført, hvor stort Antallet skulde være af de forskjellige ved Politiet ansatte Embedsmænd, og i den Henseende meente han, at man i Grunden var gaaet for vidt, men at man derimod i Lovudkastet burde have givet Regler med Hensyn til Forretningernes Fordeling. Jeg har en ganske modsat Mening, og jeg holder mig overbeviist om, at Mange med mig ville troe, at hvad der bør optages i Lovudkastet, netop er, hvorledes Forholdet skal være med selve Politistyrken, med Styrken i de forskjellige Afdelinger, som høre til den, og at derimod Forretningernes Fordeling netop paa Grund af alle de Hensyn, der maae tages som Følge af de mere forbigaaende Forhold, der mange Gange kunne finde Sted med Hensyn til Trangen til Kræfterne ved Forretningernes Udførelse, er Noget, som langt bedre har sin Plads i et Regulativ.

Jeg kommer i Virkeligheden til at begynde med Begyndelsen af Lovudkastet paa Grund af de Ytringer, som den ærede Ste Landssthingsmand for 2den Kreds (B. Christensen) anførte. Det ærede Medlem ansaae det for meget uheldigt, at man i Spidsen for Politiet stillede de Embedsmænd, hvormed Lovudkastet begynder; jeg troer, det er meget heldigt; jeg kan ikke troe Andet, end at den ærede Landssthingsmand (Madvig), som sidst havde Ordet, netop har Ret, naar han mener, at det er en god For-